DLOUHÁ CESTA OD BOLESTI K NADĚJI

Druhou adventní neděli se konalo v našem kostele již tradiční setkání občanského sdružení rodičů zemřelých dětí Dlouhá cesta. Nejdříve posezení samotných rodičů. Co svědectví, to veliká, ochromující bolest. Pak koncert pěveckého komorního sboru Canti di Praga. Výběr z adventních a vánočních zpěvů, ordinárium z latinské mše od Zdeňka Lukáše, nám dobře známého díky lhoteckému chrámovému sboru. Večerní mše svatá pak byla sloužena jako requiem za zemřelé děti s prosbou za jejich rodiče.

Domnívám se, že akce tohoto druhu jsou velmi důležité. Proto velký dík organizátorkám z Dlouhé cesty, a to nejen za nedělní odpoledne, ale za veškerou jejich práci. Jedinou zvláštností bylo vystoupení jedné z přítomných, která začala v kostele hovořit o své víře v mayský kalendář a vybízet nás, abychom v poledne 12. 12. otevřeli svá srdce a vyslali pozitivní energii. Jak jsem rád, že věříme v živého Boha, který není nějakou energií. Jak jsem rád, že máme dar důvěry, že naši zemřelí se nikam nepřevtělují ani se neztratí v mračnu jakési láskyplné energie.

Naštěstí nás na jiné myšlenky přivedla paní Libuše Fáryová z Dlouhé cesty, když přečetla všem přítomným báseň od paní Mileny Harmáčkové, jedné z maminek, které přišly o své dítě. Báseň bolavou, ale krásnou.

P. Jiří Korda

PRO MOJE STEJNĚ BOLAVÉ PŘÍTELKYNĚ

Možná jsou blízko nás,
stačí jen natáhnout ruku
a dotknou se tě.
Jen vnímat jejich hlas
je pro nás nemožné
v tomto světě.

Třeba je Bůh k sobě vzal
a nejsou sami někde v dáli,
a všechnu bolest sám z nich sňal,
co cítili, když umírali.
Třeba ti tiše hladí vlasy,
když tvoje slzy padají
na fotky, které schovala sis
a prohlížíš je potají.

Protože minuly už roky
a lidé už se neptají,
však ve tvém srdci rána bolí
a nikdy už se nezahojí,
snad až se jednou vaše oči
znovu setkají.
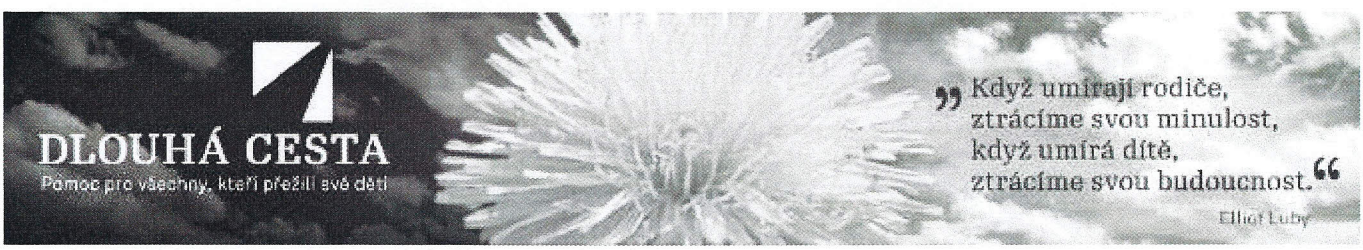
Milena Harmáčková